

primum te ipsum ad hunc amorem impellant, mox autem omnia verba tua sunt ignita, apta ad parem in alensis cordibus flammam excitandam. Verbum producit spiritum sanctum per amorem precit, per amorem benevolentie, per amorem complacentie erga Patrem celestem. Contende, ut sepe producas similes affectus erga divinas personas; ut Deus unus tibi pretiosior sit, quam ceteri; ut omnia cordis tui desideria sint videre illum, etque mortales omnes famulari, & gratias agere. Universa oblectatio tua sit videre illum tam magnum, tam potentem, tam potentem, tam beatum, & perfectionis illius cumulo nihil adici posse videatur. Verbum eternum, Verbum amoris plenum, Verbum secundum, quod infinitum amorem producit, largire mihi practicam cognitionem, qua me interius inflammet, & ignita verba, quae corda omnia tuo amore succedant. Spiritus sancte, qui fructus es aeterni gaudii Patris, & Filii, esto fons omnium desideriarum mearum, principium, & fons omnium voluptatum mearum: ita ut nullam inveniam voluptatem nisi in uno Deo; Filioque ejus unigenito, suavissimo Redemptore: tu qui indissolubile vinculum uniusque, alliga me utrique, & per gratiam tuam effice, ut adeo fortiter eorum inhaeream servituti, ut nec tempus, nec aeternitas me inde valeant avellere. *Idem.*

Incomprehensibilis nunquam major videtur, quam in Sanctissimae Trinitatis Mystero; in aliis enim plerisque fides, quae rationem praecedit, nonnunquam ipsa ratione succedit, & quod nunquam credi potuisset, nisi fuisset revelatum, incipit videri, tanquam non oppositum illi postquam a Patre Luminum lucem aliquam habere coepimus. Hic non omnia simili modo sunt; quod fides nos docet de Deo in tribus personis, ac de tribus personis in uno Deo; videtur reddere illum magis absconditum, atque incomprehensibilem. Quomodo licet aliquid vestigium deprehendere? Numquid ex causis? Nulla sunt, neque extra ipsum; cum enim ille creaverit Mundum universum, nihil produxit ipsum: neque intra illum; quandoquidem etiam in tribus personis divinis agnoscat Patrem tanquam principium Filii, & Patrem, Filiumque tanquam Spiritus sancti principium; non tamen causam admittimus, quae nota esset inferioritatis, ac submissiois. Numquid ab effectibus? Sed Trinitas nihil extrinsecus, quatenus Trinitas operatur. Dic Patrem, Filium, & Spiritum sanctum una tantum, & indivisibili actione producere quidquid est in natura, & gratia; recte loqueris; sed nihil tribuas ab extra Patri, quatenus Patri, neque Filio, aut Spiritui sancto, tanquam Filio, & Spiritui sancto; quoniam omnia via a Deo infinite potenti, infinite Sapientiae, infinite bono. Numquid ex figuris, & imaginibus quas haec adorabilis Trinitas sui ipsius reliquit? Sed nulla ex his quantumvis simillima videatur, te ipsa non valet nobis ostendere quid illa sit. Non Cali, qui Dei gloriam enarrant, non firmamentum, quod operae manuum ejus annuntiat, non homo, quem fecit ad imaginem, & similitudinem suam; non memoria, verbum, & amor, quae tria sunt in una, eademque anima conjuncta, omni haec de se cogitat, se amat, & verbum, quod format, et aequale memoriae, quod illius principium est, nunquam possunt nobis perfecte exhibere, quod sit Deus in tribus personis. Profecto tria haec, quae in homine distinguimus, sunt ne totus homo? Non ita quidem Fideles; nam praetera consistit anima, & corpore, cum in Trinitate tres personae, quae sunt in Deo, sint ipse Deus; cum personae singulae sint Deus, & Trinitas Deus. Ceterum homine verum est, hominem non nisi per memoriam reminisci, non nisi per spiritum cognoscere, non nisi per suam voluntatem amare; cum in Trinitate Sancta Pater cognoscat & amet per Sapientiam suam, & per amorem suum, per propriam essentiam, ac propriam divinitatem. Et quod de prima persona dicitur, id de duabus aliis eque dicendum est. *Ex Elegiis Sanctissimae Trinitatis.*

Quot frigidis speculationibus, quibus abyssi, atque meandris me impedito, Fideles? sed jam dixi vobis. Hoc est Mysterium inivum, & absconditum. Possimus quidem, o Deus, per has figuras, & imagines tuam cognoscere existentiam, & nonnullas perfectiones, quas in essentia tuae simplicitate dignoscimus, sed quod intra te sit, id cognoscere non valeamus. *In mari via tua, & vestigia tua non cognoscuntur.* (Ps. 78.) Hoc mare est sine littoribus, & sine fundo; in quo nullam nobis signasti viam, neque vestigium ullam reliquisti nobis in divino hoc attributo. *Idem.*

Ante J. C. adventum homines in se ipsos aliquid Sanctae Trinitatis gerabant; quia nemo eorum ad imaginem illius creatus non erat; sed nondum cognoscebant, quod ipsi gerabant; sentiebant quidem in se aliquid inesse divinum; sed hujus consilium dumtaxat habebant ideam. J. C., qui venit ad eos docendos, quod ignorabant, sibi deposuit unguis eos de impenetrabili hoc Mystero erudiendi. Angelus justus fuit revelare incarnationem ipsius, Mariae, & Josepho, permittit ut alius nuntiaret Resurrectionem suam piis Mulieribus, quae summo mane venerant, ut ei parerent; sed non Angelo, neque Prophetae provinciam credere voluit manifestandi hoc Mysterium, quod celebramus; ipse ille voluit nobis aperire. En Fideles, quod ad vestrum pertinet Mysterium, & primum fides vestra obiectum constituit. Verum vos

Mysterium hoc comprehendendi, neque via illi qua.

Cognoscere quidem potestis, sed non estis.

Memo creatus fuit ad imaginem & similitudinem Dei, & Trinitatis.

non latet, id multo magis ad opera vestra pertinere; *Ipse illucis in cordibus nostris;* (1. Cor. 13.) Deus, Trinitas tota venit ad illa illustranda. Profecto quantumcumque luminis effusum sit in mentibus vestris per hujus Mysterii revelationem, incumbunt adeo dense & impenetrabiles tenebrae, ut oporteat illas carere propria actione, & fere ratiocinio. Hoc ipsum de cordibus vestris dicendum non est. Cum enim se in illis Sanctissima Trinitas impresserit, ibique suam imaginem insculperit, equo anulo suo signaverit; vult, ut illa secum agant, & sub se, relinquens illis integram libertatem, & vobis tribuens valida subsidia ad vosmet sanctificandos per rectum usum eorum, quae vobis in magno, & Augusto Mytherio hoc revelata fuerunt. *Elegia Sanctissimae Trinitatis.*

In Mytherio hoc incomprehensibili tria sunt: Unitas naturae divinae, Trinitas Personarum, & infinitae Perfectiones adorabilis hujus naturae. Unus est Deus, tres in Deo Personae; & hic Deus in tribus Personis infinitas habet perfectiones. Seraphin illum Sanctum appellat; ecce Unitas divinae naturae; illum ter Sanctum appellat; ecce trium personarum Sanctitatem. Non nisi de illius Sanctitate loquuntur; ecce omnes perfectiones, quoad nos, in divino hoc attributo continentur. Cum quis ad vos loquitur de Deo, de personis, deque divinis perfectionibus, loquitur solum de Sanctitate; & ratio constat. Vos neque praedestinari, neque salvari poteris, nisi Deo similes sitis, & Sanctitas ex rebus omnibus illa est, per quam illi similes esse debemus. Adoratur, Deus, alia attributa tua, quae illa valeam, audeamque imitari; sed utiliter adorare possum Sanctitatem tuam, si me ad illius exemplum componere aditatur. Votum exarandi auctoritatem, ac dominationem tuam, tertiam Angelorum partem perdidit; desiderium scientiae tuae peperit primi hominis calamitatem; sed Sanctitatis tuae imitatio debet in justis motu continere corda nostra, utpote quae magnum, & unicum est nostrorum votorum obiectum, cum esse debeat primum ac novissimum conformitatis vestigium inter te, & nos. Inter in creatam, creatamque Trinitatem. Aequo animo suscipite; addam adhuc verbum ex Theologia desumptum. Non nisi cum Sancto Augustino loquar; hoc est compendium eorum, quae pulcherrima dixit, & ad mores pertinentia in Mytherio. *Idem.*

Augustissima Trinitas tres sui reliquit imagines, sanctus Augustinus ait. Harum prima est in anima nostra, in cognitione, & in amore, quam illa ex se habet pro tribus, anima, quae amat, amore, & cognitione, quoniam anima haec, uti certum est, fere ipsam non amat, nisi se cognoscat; & haec tria, ratione illius, neque confusa sunt, nec mere accidentalia. Anima Patrem representat, cognitio Filium, amor spiritum sanctum. Sed prima haec imago quam imperfecta est! Quantum discriminis intercedit inter autographum; & exemplum! Primum haec imago alterum subiecit Sanctus Augustinus, quam invenit in hac anima, sui reminiscente, de se cogitante, & fere ipsam amante. Cum haec anima de se cogitat, efficit ideam similem memoris suae, ideam, quae animae verbum vocatur, Verbum hoc non concipitur, nisi per aliquam amoris speciem, & ita conceptum est, ut ita dicam, genitum, cum haec anima approbat, quod cogitat. Altera haec imago paulo similis est priorae; sed quot adhuc restant oppositiones, atque discrimina! En igitur tertiam, & illa est, quam Sanctitas efficit in hac specie creatae Trinitatis. Adest in te memoria, cognitio, & amor; sed quoniam exprimis in ipso te aliquid lineamentum conformitatis cum Trinitate increata? Cum, Sanctus Augustinus ait, referas ad Deum unice memoriam hanc, cognitionem, & amorem; cum, inquit, anima tua emundata ab omni adhaesione ad creatam, cognoscat se in lumine veritatis, atque justitiae, & illa se ipsam non amat, nisi quatenus refertur ad hanc veritatem & justitiam, quam in te cognoscit. Ubina ergo hodierna die sunt in te haec lineamenta similitudinis cum Sanctissima Trinitate? Ubi haec Sanctitas naturae, & vitae, quae Patris referat Sanctitatem? Haec Sanctitas cognitionis, & Verbi, quae imitatur Sanctitatem Filii? Haec Sanctitas amoris, & adhaesiois, quae exprimat Sanctitatem Spiritus sancti? *Pater Sanctus, Mundus te non cognovit;* (Joann. 17.) & formae neque hodie cognoscit. Te non cognovit in excitate Ethnicorum, & in vicissitudine tot saeculorum, & fortasse neque cognoscit hodierna die, licet per Filium locutus sis. Ad te cognoscendum, credendum est in te; & ad in te Christiano ritu credendum, imitari te opus est. Fili Adorabilis, neque te Mundus cognoscit. Ut te cognoscat, te audiat, opus est te, qui es *via, veritas, & vita.* Spiritus sancte, neque te cognosceris; ut cognoscaris amandus es tu, qui es personalis amor Patris, & Filii. Heu! quis nostrum amat te hoc amore praerationalis, & plenitudinis quem a nobis requirit? *Idem.*

Dicere num mihi licet, quin cor meum dolori aperiam, ac sentiam animam meam pra me in hoc ardere? Quem igitur cognoscere, imitari vultis nisi Deum? In quos alios fines, nisi hunc, vobis revelavit Deus maximum hoc augustissimum Mytherium? Nostis ne cor illud vobis revelaverit, & quis hujus cognitionis aui vobis sciendus sit? Ut, Sanctus Gregorius ait, intelligentes quod de se ipso dixit vobis, agnoscat eum, & illum cognoscentes amicitiae, & amantes, illum

Quid scire tentamus de hoc ineffabili Mytherio?

Tres imagines Sanctae Trinitatis quas in nobis possit Deus.

Mytherium huius fidei referre debemus tantum maximum beneficium meritumque dicitur Dei in Christianis.

Deum unum cognoscere, amare, & imitari debemus a hae de causa magnum hoc beneficium meritumque nobis Mytherium.

Dei meritis, tulo illum.

illum sequi, & imitari aditavit. Ut, Sanctus Paulus ait, replemini cognitione voluntate ipsius, vobis tribuendo sapientiam, & lumina idonea ad eam cognoscendam. Ut, addit idem, digne Deo ambuletis, admissi placere ei rebus in omnibus, & fere fructus omnigenorum bonorum operum. Quero autem ex vobis, nam responditis his omnibus augustissimae Trinitatis consiliis? quibus nisi responderitis, quo ore speratis vos aliquando perferuros esse beatitudine, quam illi deus dedit, qui necessarius huius officii digne perficere sunt? *Idem.*

Hoc Sanctae Trinitatis Mytherium cum sit omnium difficillimum intellectu, majus exposcit nostrum mentium sacrificium, quod nos etiam difficillimis obiectis argumentis, majorem etiam meritum sequebat. Si intelligere non possumus, productionem esse sine causa, emanationem sine subiectione, originem sine principio, spiritus nostrum non debet amplius immorari in speculationibus suis, & coniecturis, postquam locutus est Deus: Solum illius verbum nobis esse debet loco argumenti, certitudinis, testimonii, persuasionis. Vult nos admirari, quod non cognoscimus, confiteri quod toto Calo infirma; & breviter nostra lumina excutere. Vehemens torrens est, dicam ne? Divinitas. Primum quidem modicum dumtaxat habet aequum; ad dignoscendum est illud, & unitatem Dei, non magis constans opus est; id nobis ratio persuadet. Paullatim crescunt aquae, & cum volumus illum cognoscere tanquam Universorum Creatorem, qui omnia eduxit ex nihilo, majorem nascimur difficultatem. Longius procedere admittitur, cum considerantes tanquam Auctorem gratiae, & arbitrum nostrum secundum aeterna consilia. Torrens intumescit, & cognoscere incipimus illum transvadari non posse. Sed videre ne volumus, quid in se ipso est, quod in semetipso producit? in abyssum descendimus impenetrabilem, unde non emergemus, nisi fides, quae perdetur in hanc torrentem perducit, ut olim Ezechiellem, in litus reduxerit. *Elegia Sanctissimae Trinitatis.*

Perere miracula, hoc Judaei faciunt; *Judaei signa petunt;* sapientiam querere, hoc faciunt Graeci; *Graeci sapientiam quaerunt;* (1. Cor. 1.) nos autem, qui conamur nosmetmet ipsa dignos praebere, ut credamus, neque miracula poscimus, neque scientiam, aut demonstrationem inquirimus. Sufficit nobis Deum locutum fuisse, facti esse, Jesum Christum Apostolus fidei praecipit, ut in nomine Patris, & Filii, & Spiritus sancti baptizarentur. Nobis tamen facti est essentia stultitia praedicationis, & revelationis, quam tanquam maximum ad salutem subsidium respiciamus. Judaei nimis pingues erant, miracula flagitabant; exceptis paucis admodum Prophetis, & Juis, omnia apud illos erant carnalia. In Sacrificiis suis non alia, quam animantium admittent; in foedere suo nonnisi Abrahae genus admittent in felicitate sua, illum dumtaxat telluris promissum, in circumfusione sua, corporalem dumtaxat, quae sensibus subiectam. Loquebantur de inimicis; non alios habebant, nisi qui sibi bellum indicabant; de expiationibus, ac lustrationibus; illas tantum considerabant, quas corporibus suis applicabant; de Messia, quem praestolabantur? cogitabant illum tanquam Regem venturum ad Regnum Israel reparandum, & illos de Romanorum dominatione eripendos: de Deo? Hunc nonnisi ex parte cognoscebant, atque ut illi haberent fidem ex te peccabant miracula: *Judaei signa petunt.* Graeci nimis erant superbi, ut mentem suam subicerent Mytheriis, quae videbantur ipsis opposita rationi, & recto sensui; nimis superbe sentiebant de mentis suae perspicacia, ut illis adhaerere veritatis, quae ipsis incredibiles videbantur: *Graeci sapientiam quaerunt;* quae nobis non accidit, neque miracula flagitamus, neque sapientiam querimus ut media omnino necessaria; alioquin quid de nostra fide fieret, si Deo nonnisi sub huius pignoribus crederemus? *Idem.*

Nos adquefecimus his, quae nobis revelata fuerunt; in illis subtilissimum praerentem assertam praedicationis stultitiam, quae nos salvare debet fallacibus demonstrationibus sapientiae, quae nos damnaret. Credimus Deum in tribus personis, quamvis ratio nostra oppositum nobis persuadere videatur; parati ad nostra impendenda bona, libertatem, vitam, si hoc Sacrificium necessarium esset ad fidem profundam; reputantes veram sapientiam id, quod mundi sapientibus stulticia videtur; Domino gratias agentes quod insigni infinita misericordiae suae Sacrificio nos in verum Ecclesiae suae finu educavit; letantes quod in impenetrabili Trinitatis Mytherio eodem sensu fovemus, quos habuerunt Apostoli, & eruditissimi Patres; integerrime servantes pretiosum fidei depositum, quae animos addidit tot Martyribus in persecutionibus suis, quae tot sustulit Virgines in tot certaminibus, quae tot deiecit Haereticos in disputationibus, quae post septemdecim saecula a Patribus nostris ad nos usque pertransit per meram, ac indubitabilem Traditionem. Sed memorate vos quoque Fideles, hanc tertiam esse causam propter quam Deus hoc nos profundum relavit Mytherium; ipsam videlicet ita dispositionem, ut te ipsum magis admirabilem praerbet; & quod re adhuc imago vobis indignavit, ut laudaretur a creatura sua eo modo, qui & se ipso, & illa dignior haberetur. *Elegia Sanctissimae Trinitatis.*

incomprehensibilis, ac toto Calo elevatus super ea, quae vobis dici, cogitarique possunt; *Magnus consilio,* & incomprehensibilis cogitatu. (Jerem. 3.) Deus magnus est, inquit auctor Ecclesiastici, & quia magnus est, non est imitari, neque adhaerere, nec intrudere magnalia Dei. (Ecc. 18.) Deus magnus est, inquit Job, (c. 36.) & quia magnus excedit omnes scientias nostras, illas humiliat, atque confundit. *Deum magnum vincens scientiam nostram.* Deus magnus est, & quia Magnus, Sanctus Augustinus (lib. 1. de Trinitate) ait, posuit thronum suum in lumine inaccessibilis Hilariis. (D. Illarius l. 2. de Trinitate) egregie inquit Sanctus Hilarius. *Idem.*

Admirabilis ratio Deum laudandi, & incomprehensibilis ejus magnitudinis obsequium praestandi, quod peti? Homines laudantur verba faciendo de praclaris eorum qualitatibus, & haec laudes plerumque mera sunt urbanitatis officia. Eruditi laudantur, sermonem insistentem de eorum scientia, & omniage eruditione, & saepe incidunt in errores, & contradictiones, quarum nos miseret. Laudantur Reges, regias illorum virtutes praedicando, & plerumque turpis, & cupida assentatio ad idololatricae speciem quamdam procedit. Verbo laudantur homines, dicendo quod sunt, & magnificis verbis extollendo modicum illud boni, quod in illis deprehenditur; Deus vero, & ea quae intra ipsum sunt, melius laudari non potest nisi obsequenti silentio, & humili confessione ipsum toto Calo majorem esse nostris locutionibus, atque cogitationibus. Haec est, adorabilis Trinitas, ratio, quam sequimur, & usus, quem facere decrevimus eorum, quae nunquam cognoscere possumus. O Deus Magne sine quantitate, bone sine qualitate, aeternae sine tempore, immente sine loco, replens omnia sine extensione, dans motum omnibus sine tuo motu, laudo te, & ego quantum efficere potest abjecta, ac misera creatura. *Idem.*

Nihil in creatis est, quod per rationis nostrae conatus, Nihil coram vel per naturales conjecturas deducere non valeat ad cognitionem Dei in tribus personis. Quamcumque cognitionem elicere valeamus fidei subsidio, semper est obscurissima, licet alioquin certissima. Fides hac non reliquit nobis hoc Mytherium ita impenetrabile, ut illa non adduxerit nos ad illius cognitionem per ea ipsa quae sunt in nobis; ita ut quia in aliis inmorem operibus, quae Sanctissima Trinitas produxit, illum considerare debeamus in nobismetipsis, & in ipso Deo nostrae substantiae. Nos ad illius imaginem creati fuimus; & ex hoc illum cognoscere possumus. Nihil in cogitatione magis ad Dei naturam accedit, quam homo, & nihil melius nobis representat distinctionem trium divinarum Personarum, quam quod in illo contingit. *Sermones Morales 7. 6.*

Si nostram reperierimus originem, ibi admirabilia inveniemus. Videbimus ibi a mundi primordis Deum quodammodo cogitationibus creaturam, quam formatum est, & intentum producendo opus hoc, quod omnium futurum erat maximum, omnibusque numeris absolutissimum: Deum, qui locutus fuisset in ceteris operibus suis, quod verbo ex nihilo eduxit, videtur nonnisi post maturam deliberationem illud facere, quod est futurum ceterorum compendium: Deum, qui cum haec fecisset opera, ut ita dicam, rejecta; per productionem eorum mere corporeorum, consilium capere vult, ut hominem faciat ad imaginem, & similitudinem suam. *Faciamus hominem ad imaginem, & similitudinem nostram.* En quid jam per fidem adducere incipiat me ad cognitionem impenetrabilis Mytherii Trinitatis. Nam ut post Sanctum Augustinum, alioque Patres argumentemur, a quo Sanctum consilium mutuatus est, & quem consilium, ut primum effingeret hominem? Numquid materiem ipsam in consilium adhibuit? Id credidit Hermogenes; sed non est, cur in errore hoc resellendum immoremur, adeo quippe crassus est. Numquid Angelos? Philo Judaei ad protulit: sed Angelisti, quos injuste vocat Consiliarios, & Socios Dei, sunt creaturae illius, adeoque minime pares, quae illum Deo suggerant consilium. Numquid universales ideas? Sed haec nonnisi in Platonis imaginatione subditerunt. Numquid mundum, quem Aristoteles aeternum credidit? sed in hoc ingenio ejusdem innotuit infirmitas. Num alios Deos? Hoc per impotentiam Julianus asseruit; sed Sanctus Cyrillus illum impetiat, & blasphemiam redarguit. Quis ergo fuit Dei consiliarius? Nullum est, quod ab illo esset alienum. Tres divinae Personae simul inire consilium, ac inter se dicentes, *Faciamus hominem;* nobis ostenderunt Trinitatem personarum, in unitate naturae individuae. *Sermones Morales Tom. 4. pars. 1.*

Deus se ipsum cognoscens, format cogitationem subsistentem, quibus sibi aequalem, aeternam, qualis ipse est, Deum, ut ipse. Cogitatio haec illius Verbum est, & modus, quo Verbum hoca Deo procedit, generatio vocatur. Ecclesia non habet aliud vocabulum ad ineffabilem hanc productionem exprimentam personae, quae neque ex nihilo creata est, neque ex aliquo facta, & quae nihilominus habet principium; sed quae simul est eadem natura, eadem potentia, verbo, idem Deus ac

Eximia Deum laudandi ratio est, fieri illum esse incomprehensibilem.

Nihil coram vel per naturales conjecturas deducere non valeat ad cognitionem Dei in tribus personis.

Tres divinae Personae simul inire consilium, ac inter se dicentes, Faciamus hominem;

Quibus sibi aequalem, aeternam, qualis ipse est, Deum, ut ipse. Cogitatio haec illius Verbum est, & modus, quo Verbum hoca Deo procedit, generatio vocatur.

principium suum. Hac autem divina, æternæ generatio...

In Ecclesia plures sunt Religioforum Ordines, sed Christiani...

Memoria, intellectus voluntas nostra sunt imago licet imperfecta adorabilis Trinitatis.

Quantumque gloria homini cedat ex eo, quod ad Sanctissimam Trinitatem imaginem factus sit...

Baptismus, ut ita dicam, est exemplum, & imago Sanctissimæ Trinitatis. Trias baptismatis genera distinguis...

nos, quibus non tres homines spondent peccatorum nostrorum remissionem...

Pater æternus ab æterno considerans magna, & perfectiones suas, produxit Filium suum, qui, ut loquitur...

Nos docet J. C., quemadmodum Deus ens supremum, & perfectissimum est, unum dumtaxat esse posse; quate nus, ut Sanctus Dionysius declarat...

Eisdem articulis. Quomodo J. C. a Patre procedit...

J. C. non est unum esse Deum, plures Deos esse non potest, & ipse tres esse personas.

SUPPLEMENTUM

Ad Titulos

DE DIVINITATE, ET MAGNALIBUS FILII DEI.

Rigenes sublime illud ingenium ad Salvatoris Mundi gloriam unicum adit verbum, quod eximiam nobis adstruit ideam Magnalium Jesu Christi Dei, & Hominis...

tio distans ad Incarnati Verbi gloriam contendere, quin valeant communicare ad conferendam simul laudes, quas illis tribuunt...

Communi Sanctorum Patrum, & Ecclesiasticorum Scriptorum sententia est nullam suade legem veteri iurum virum...

In Apocalypsi Verbum ipsum Incarnatum se rerum omnium principium & finem appellat, principium quidem, quoniam illis tribuit naturam, gratiam, & gloriam itaque: finem vero...

Moyses hominis creationem enarrans, ter repetit, Deum creasse illum ad imaginem, & similitudinem suam, ut nos admoneret, hoc insigne beneficium exitusque erga illum, idemque ob plurimas, & gravissimas causas...

Futura cognoscere, & effectus, qui nullam habeat necessarium cum causis, a quibus producuntur, nexum, prædicere, Scriptura teste, character est, ideoque Divinitatis argumentum...

His potestis & mirari ac animis excellens diuinitatem.

J. C. unice vero obestem in potentia sum.

Propheta omnes, & equosum Paratchatu vitam ista exivit moit Divinitatem Filii Dei, ut resti...

Inferius vocat per universalem omnium Prophetarum suarum que mirum in modum sibi invicem simulque cum Evangelio coherent...

Pater Genitrix Veritatis & singulis, simul omnes fuerunt. Gurg vita & adionum J. C. Pref. in Job.

Verbun hoc divinum est principium & finis, & Pater æternus illum constituit quatenus Deum hominum suum omnium Dominum.

J. C. divinitatem suam probavit futura prædicans.